

הנה סיפור קצר, קצת משעשע ועם נקודה למחשבה, שמתאים בדיוק להעברה בפעולה או בסיכום שבת בסניף.

הסיפור על הפסנתרן והתקרה

היה היה נער צעיר שהיה פסנתרן מחונן. הוא ניגן מדהים, אבל הייתה לו בעיה אחת: הוא היה פרפקציוניסט בצורה קיצונית. כל פעם שהוא היה טועה בתו אחד קטן, הוא היה מפסיק הכל, סוגר את הפסנתר בדרמטיות ומתייאש.

יום אחד הוא הגיע לשיעור אצל מורה זקן וחכם שגר בעליית גג ישנה. הנער התיישב לנגן יצירה מורכבת של באך. באמצע הנגינה, האצבע שלו החליקה והוא ניגן צליל צורם. הנער מיד קפץ ממקומו, אדום כולו מעצבים.

"זהו! נהרס הכל!" הוא צעק. "אני לעולם לא אהיה פסנתרן מושלם!"

המורה הזקן לא אמר מילה. הוא פשוט קם, לקח פטיש ומסמר, ודפק את המסמר עמוק בתוך התקרה המעוטרת של החדר. הנער הסתכל עליו כאילו הוא השתגע. "מה אתה עושה? הרסת את התקרה היפה שלך!"

המורה חיך ואמר: "תסתכל על התקרה. יש שם חור קטן, נכון? עכשיו, תסתכל על כל שאר התקרה – היא עדיין מחזיקה את הגג? היא עדיין לבנה ויפה? היא עדיין שם בשבילך?"

הנער הנהן באיטיות.

"בדיוק ככה זה בחיים ובסניף", אמר המורה. "כשאתה דופק מסמר בקיר, אתה יוצר חור. אבל אם תבזבז את כל הזמן שלך בבהייה בחור הקטן הזה, אתה תשכח שיש לך גג שלם מעל הראש."**

המסר (הנקודה לסניף):

הרבה פעמים אנחנו מגיעים לסניף – כמדריכים או כחניכים – ומשהו משתבש. הפעולה לא עברה כמו שרצינו, חניך אחד הפריע, או שהערב סניף לא היה "מושלם".

אנחנו נוטים להסתכל על ה"חור" (הטעות, הפשלה, הקושי) ושוכחים את ה"תקרה" – את כל הטוב שעשינו, את החברים שמסביבנו, את העובדה שפשוט היינו שם אחד בשביל השני.

**המסר: אל תתנו לטעות אחת קטנה להפיל לכם את כל הגג. תמשיכו לנגן, גם אם יצא זיוף בדרך.

**מה דעתך? זה מתאים לסגנון של השבט שלך או שתרצה משהו יותר לכיוון של עבודת צוות?*